

Vandaag ga ik voor de tweede keer op bezoek bij Joby Jacob, de sociaal werker van het Abayashram van Vision India. Dit keer samen met Jelly, een andere Nederlandse die ook sinds ruim 2 jaar in Bangalore woont. Wij komen met een missie, want we willen het vrouwenopvangcentrum graag helpen met het verwerven van fondsen. Het team van Vision India doet fantastisch werk voor een groep mensen die door de Indiase samenleving totaal wordt genegeerd en aan hun lot wordt overgelaten, namelijk geestelijk verwarde vrouwen

die door hun familie zijn uitgestoten en een zwervend bestaan lijden. Deze vrouwen hebben geen identiteitspapieren, zijn volledig op zichzelf aangewezen en kunnen geen kant op. De regering heeft slechts 1% van het budget voor gezondheidszorg beschikbaar voor geestelijk zieken wat veel en veel te weinig is.

Vision India is opgericht door een vrouwelijke advocate Daisy Mathew, zo'n 12 jaar geleden. Daisy is vorig jaar aan kanker overleden maar haar levenswerk wordt voortgezet. Joby Jacob, een sociaal-psychiatisch werker, heeft nu de leiding. Verder werken (en wonen) er nog 4 andere verzorgers. Het team wordt verder bijgestaan door o.a. een psychiater en een psycholoog.

2^e activiteit van Vision India

Joby Jacob laat ons bij binnenkomst als eerste foto's zien van de andere activiteit van Vision India: een centrum voor dagopvang voor geestelijk gehandicapte kinderen bij Yogfalls (zo'n 300 km ten noorden van Bangalore). Toen Daisy overleed kreeg Vision India een soort levensverzekering-uitkering en dat geld is gebruikt om het centrum voor dagopvang op te zetten. Het centrum is nu nog heel kleinschalig (7 kinderen) maar er is veel behoefte om het uit te breiden. In de regio rondom het centrum zijn maar liefst 185 kinderen met een geestelijke handicap. De kinderen kunnen niet naar school. Het centrum voor dagopvang geeft de ouders wat 'lucht' en het biedt de kinderen wat professionele hulp. Het centrum kan met relatief weinig geld toe aangezien de salarissen op het platteland bijzonder laag zijn. Ook de huur en kosten voor eten zijn veel lager dan in de stad. Joby Jacob gaat er eens in de zoveel tijd heen en Vision India ondersteunt het centrum met 5000 rupees per jaar (nog geen 100 euro!).

Vrouwenopvang

De hoofdactiviteit van Vision India is het Abayashram, oftewel de opvang van de 35 gedesorienteerde vrouwen. Het doel van Vision India is om deze vrouwen te rehabiliteren en zo mogelijk weer terug te brengen naar hun familie. Maar dat is niet altijd mogelijk. Er zijn ook vrouwen die niet meer terug willen naar hun familie om wat voor reden dan ook en die blijven in Abayashram wonen. Deze vrouwen zijn in principe beter maar toch niet in staat om op eigen benen te staan. Wat Joby graag zou willen is voor deze vrouwen 'begeleid zelfstandig wonen' te organiseren, in samenwerking met Stree Shakti (dat is een organisatie die werkt aan de 'empowerment' van vrouwen door middel van 'zelfhulpgroepen'). Op het ogenblik is daar echter niet voldoende ruimte & mankracht voor.

Het merendeel van de vrouwen wordt teruggebracht naar familie. Dat gaat uiteraard niet zomaar. Eerst wordt onderzocht hoe de thuissituatie is. Er wordt contact gezocht met de dichtstbijzijnde kliniek en er wordt voor gezorgd dat daar de benodigde medicijnen beschikbaar zijn. De vrouwen worden persoonlijk door Jobi thuis afgeleverd en vaak is dat een paar honderd kilometer van Bangalore vandaan. En dan wordt er nog het nodige aan nazorg gedaan. Dat laatste zou echter meer aandacht moeten hebben maar daar is op dit moment eenvoudigweg niet genoeg personeel voor.

Financien

Vision India moet elke maand maar weer zien hoe ze het geld bij elkaar krijgen om hun opvanghuis met 35 vrouwen draaiende te houden. Ze kunnen voortbestaan dankzij giften van particulieren en van de kerk van Whitefield. Joby laat ons de lijst zien met de giften van het afgelopen jaar. Het valt me op dat steeds dezelfde namen terugkomen. Er is inmiddels zo'n 7 lakh rupees (10.000€) binnengehaald voor dit jaar, waarvan 1 lakh uit het buitenland.

Ik bestudeer uitvoering het financiële verslag (goedgekeurd door de accountant) van 2008. De uitgaven voor het hele jaar waren 10 lakh rupees, wat neerkomt op € 15.000. Ik kan er nog steeds niet over uit dat ze van zo weinig geld de boel draaiende weten te houden. Maar Joby legt uit dat het voor 2009 toch wel een ander plaatje wordt. De prijzen voor voedsel zijn sterk gestegen en het personeel begint ook te 'morren'. De duurstbetaalde in het centrum, een geschoolde sociaal werker, krijgt een maandsalaris van slechts 5000 rupees, zo'n € 75 (dat is een stuk minder dan wat onze Mary verdient!). Een grote kostenpost is medicijnen. Er zijn patiënten die wel 60 rupees aan medicijnen per dag nodig hebben. Sommige medicijnen (bijv. voor AIDS-patiënten) worden vergoed door de overheid.

Op de balans staat een reserveringspost van 10 lakh (€ 15.000) voor een nieuw pand. Dit is uit de erfenis van Daisy Mathew. Het was haar droom om een eigen pand neer te zetten voor Vision India. Nu huren ze namelijk (tegen een schappelijk prijsje) maar het pand waar ze zitten is verre van ideaal. De locatie is wel goed, maar de constructie is heel slecht. Bovendien is het veel te klein. Joby zegt dat hij heeft uitgerekend dat het zo'n 75 lakh zal kosten (€ 115.000) om een nieuw pand te bouwen. *(Dit is volgens mij ontzettend onderschat!)*. Hij vertelt dat de kans heel groot is dat de regering gratis grond ter beschikking zal willen stellen.

We praten er een tijdje over door of het wenselijk is om iets zelf te (laten) bouwen of om een bestaand pand te kopen. Er zijn namelijk panden beschikbaar in Bangalore. Hij zegt dat bijv. de opvangcentra voor Lepra-patienten nu te koop staan aangezien Lepra bijna niet meer voorkomt. *(Maar of dat nou zo'n fijne locatie is, vraag ik me af)*. Het nadeel van zelf bouwen is dat het heel veel tijd en energie van Joby zal gaan vragen waardoor hij minder tijd kan besteden aan zijn patienten.

Nieuwe patiente

De verpleger komt binnen met een nieuwe patiente die ze gisteren van de straat hebben geplukt. Hij laat haar even op de weegschaal staan: 36 kg slechts. De vrouw is zichtbaar compleet van de wereld! Als eerste hebben ze haar gisteren gewassen en schone kleren aangetrokken. Vandaag gaat ze voor een medische checkup en o.a. een AIDS-test. Het vermoeden is groot dat ze HIV-besmet is aangezien ze liep te prostitueren.

Joby legde uit dat dit een typisch geval is. Deze vrouw is zowel lichamelijk als geestelijk in erg slechte staat. Ze is erg ondervoed en het duurt minstens een paar maanden voordat ze lichamelijk weer aangesterkt is. Voorlopig bestaat de behandeling uit het geven van krachtvoeding en ijzertabletten, haar veel laten slapen en rust en veiligheid bieden. Ze is geestelijk 'onbereikbaar'; ze leeft compleet in haar eigen wereld. Pas als ze lichamelijk beter is kan ze ook geestelijk behandeld worden. Kortom: de behandeling heeft veel tijd nodig.

Ondersteuning

Ik breng het gesprek weer terug naar de financiën en verontschuldig me ervoor dat ik alleen maar over geld praat. Joby moet erom lachen en zegt dat hij juist dankbaar is dat er iemand is die zich druk maakt over het geld omdat hij dat namelijk niet doet. Hij is liever inhoudelijk met de patiënten bezig en al die rompslomp eromheen is lastig maar behoort helaas wel tot zijn rol. Zo gaat hij eind november een paar dagen naar Dubai, waar zijn zus woont. Zij heeft een paar mensen gevonden die wel geld willen doneren maar willen dan wel hem face-to-face spreken. Leuk reisje, maar hij moet wel organiseren dat alles in Abayashram doordraait.

Ik vraag hem waar we hun op de korte termijn het beste mee zouden kunnen helpen. Hij geeft aan dat financiële ondersteuning van de operationele kosten het meest wenselijk is. Maar ik ben op zoek naar iets 'concreets'. Is er dan niets wat hij heel graag zou willen hebben voor het centrum?? (*Ik voel me net Sinterklaas....*) Uiteindelijk komt het er uit: hij wil graag een auto! Ze hebben wel al een motor en 2 auto's maar een betrouwbare, grotere auto met laadruimte zou toch wel heel ideaal zijn. De 2 auto's die ze nu hebben zijn allebei 15 jaar oud en krijgertjes. Helaas zijn ze allebei niet erg betrouwbaar, en zeker voor lange ritten. Het nadeel is ook dat ze er geen spullen in kunnen vervoeren. Ze krijgen namelijk nogal eens tweedehands spullen als gift. (Vervolgens vertelt hij de 'anecdote' dat ze dit jaar al 3 tv's hebben versleten. De patiënten hebben namelijk niet altijd in de gaten dat wat er op tv gebeurt niet echt is en daarom krijgt de tv nogal eens klappen .....))

Joby neemt ons nog even mee naar de vrouwen, die net als vorige keer weer zitten te breien en te knutselen. Dat is toeval zegt hij, want ze doen heus ook wel andere dingen: balspelletjes, wandelen, etc. Vervolgens komt er nog een concrete wens naar boven: een hometrainer! Dat zal de vrouwen helpen om weer sterk te worden.

Na ruim 2 uur praten nemen we afscheid en we verlaten Abayashram met een melancholiek gevoel: aan de ene kant medelijden met de vrouwen, en aan de andere kant diep ontzag voor de hulpverleners die hier dagelijks met deze vrouwen moeten leven en werken. In ieder geval zijn wij vastbesloten om ons in te zetten voor Vision India en geld voor deze mensen te werven!